

Pravomoc soudu

I rozhodnutí o nevrácení části zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení je rozhodnutím stálého rozhodčího soudu. Pravomoc soudu ke změně tohoto rozhodnutí nevyplývá ani z § 7 odst. 1 o. s. ř., neboť nejde o spor či jinou právní věc, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných či obchodních vztahů, ani z § 7 odst. 3 o. s. ř., neboť to zákon nestanoví.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 3101/2011, ze dne 23.5.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce STÁTNÍ TISKÁRNA CENIN, státní podnik, se sídlem v P., zastoupené JUDr. P.M., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, se sídlem v P., zastoupené prof. JUDr. M.B., CSc., advokátem, se sídlem v P., o zaplacení částky 500 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 42 C 38/2010, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. dubna 2011, č. j. 23 Co 76/2011-111, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. května 2011, č. j. 23 Co 76/2011-115, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. dubna 2011, č. j. 23 Co 76/2011-111, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. května 2011, č. j. 23 Co 76/2011-115, s výjimkou části výroku pod bodem I, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. září 2010, č. j. 42 C 38/2010-62, s výjimkou části výroku pod bodem I, ve které byla žaloba zamítnuta v rozsahu částky 3 500 Kč s úrokem z prodlení z této částky specifikovaným v tomto výroku a v rozsahu úroku z prodlení z částky 496 500 Kč za dobu od 26. března 2009 do 13. srpna 2009 specifikovaným v tomto výroku, se zrušují a řízení se v tomto rozsahu zastavuje.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 8. září 2010, č. j. 42 C 38/2010-62, zamítl žalobu o zaplacení částky 500 000 Kč s 9,25% úrokem z prodlení za dobu od 26. března 2009 do 30. června 2009 a s úrokem z prodlení od 1. července 2009 do zaplacení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace ČNB vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem II).

Žalobce se žalobou domáhal na žalovaném vrácení peněžitého plnění představovaného jednou polovinou poplatku, který uhradil v rozhodčím řízení zastaveném poté, co vzal svůj návrh na zahájení rozhodčího řízení zpět.

Soud prvního stupně zjistil, že žalobce uzavřel dne 14. března 2006 se společností CCS Česká společnost pro platební karty s.r.o. smlouvu na nákup personalizačních strojů PB 6500 - DATACARD, která obsahovala rozhodčí doložku sjednávající pravomoc žalovaného k rozhodování sporů vyplývajících z této smlouvy. Žalobce zahájil žalobou ze dne 10. července 2007 vůči svému smluvnímu partnerovi rozhodčí řízení, v jehož rámci uhradil stanovený poplatek ve výši 1 000 000 Kč. Protože mezi účastníky rozhodčího řízení probíhalo mimosoudní jednání, bylo rozhodčí řízení přerušeno, první ústní jednání bylo nařízeno na den 17. března 2008, to se však nekonalo s ohledem na to, že účastníci spolu stále jednali o smírném vyřešení věci. Na žádost obou stran sporu doručenou žalovanému dne 7. března 2008 rozhodčí senát odročil toto jednání na neurčito, poté jednání nařídil na den 10. června 2008, i toto jednání však bylo odročeno na neurčito. Dne 13. června

2008 doručil žalobce žalovanému zpětvzetí žaloby a současně požadoval vrácení poloviny zaplaceného poplatku. Usnesením ze dne 28. července 2008 rozhodčí senát rozhodčí řízení zastavil, návrh žalobce na vrácení poloviny zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení zamítl a rozhodl, že žádná ze stran nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Soud prvního stupně konstatoval, že je v tomto sporu pravomocný k rozhodování ve věci, neboť žalobce podal žalobu na plnění z titulu vydání bezdůvodného obohacení. Při nesporném skutkovém stavu věci se soud prvního stupně zabýval výkladem § 5 Pravidel o nákladech rozhodčího řízení pro vnitrostátní spory (dále jen „Pravidla“), která tvoří přílohu Řádu pro vnitrostátní spory Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky. Odstavec 1 tohoto ustanovení upravuje částečné vrácení poplatku za rozhodčí řízení. Stanoví, že vezme-li žalobce, popř. žalovaný žalobu navzájem či námitku započtení dle § 28 odst. 3 tohoto řádu, nejpozději 7 dnů před datem nařízeného prvního ústního jednání ve věci zpět, vrací se žalobci, popř. žalovanému 50 % rozdílu poplatku zaplaceného z hodnoty žaloby, popř. žaloby navzájem či námítky započtení a minimálního poplatku. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že pokud bylo rozhodčím soudem nařízeno první ústní jednání ve věci na den 17. března 2008, měl by žalobce nárok na vrácení části zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení pouze tehdy, pokud by vzal žalobu zpět před prvním nařízeným, nikoliv skutečně konaným jednáním ve věci. Žalobce však vzal žalobu zpět 13. června 2008, tedy téměř po třech měsících po nařízeném prvním ústním jednání ve věci, proto nemá nárok na využití § 5 Pravidel.

K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. dubna 2011, č. j. 23 Co 76/2011-111, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. května 2011, č. j. 23 Co 76/2011-115, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 496 500 Kč s 8,25% úrokem z prodlení ročně od 14. srpna 2009 ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí; v části, ve které byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 3 500 Kč s příslušenstvím a příslušenství za dobu od 26. března 2009 do 13. srpna 2009, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok pod bodem I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok pod bodem II).

Odvolací soud uvedl, že vzhledem k tomu, že nesdílel právní závěry soudu prvního stupně, opakoval dokazování čtením listin.

Ve svých právních závěrech vyšel odvolací soud z charakteru rozhodčího řízení, jehož účelem je snazší a rychlejší řízení oproti řízení soudnímu, jeho důsledkem však nemůže být větší postih účastníka oproti soudnímu řízení tak, jak se to stalo v této věci. Jestliže žalobce zaplatil poplatek nikoliv v nepatrné výši, pak za stavu, kdy z důvodu zpětvzetí žaloby bylo rozhodčí řízení zastaveno, legitimně očekával, že mu bude vrácena alespoň část zaplaceného poplatku podle § 5 odst. 1 Pravidel. Podle názoru odvolacího soudu nelze odhlédnout od postupu soudu v identické věci – kdy došlo k zastavení řízení předtím, než se začalo ve věci jednat, kdy se vrací soudní poplatek, což je upraveno zákonem o soudních poplatcích a nikoliv Pravidly určenými žalovaným, byť se jim žalobce v souvislosti s rozhodčí smlouvou podrobil. Odvolací soud poukázal na účel vrácení soudního poplatku při zastavení soudního řízení – tím je především motivace účastníků k mimosoudnímu řešení sporu, na což navazuje ustanovení § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Odvolací soud dovodil, že Pravidla neposkytují účastníkům rozhodčího řízení časový prostor ke zvážení, zda bude účastník trvat na věcném projednání, či zda vezme žalobu zpět, a poškozují tak účastníka rozhodčího řízení oproti postavení účastníků soudního řízení a vytváří tak jejich nerovnost. Za tohoto stavu přihlédl odvolací soud k hledisku spravedlnosti soudního rozhodnutí založeného na podkladě zákona

a shledal nárok žalobce na vrácení části poplatku za důvodný a opodstatněný. Při určení výše plnění vycházel odvolací soud z Pravidel. Podle odvolacího soudu má žalovaný nárok na polovinu minimálního poplatku, což činí částku 3 500 Kč. V tomto rozsahu proto rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud potvrdil i rozsudek soudu prvního stupně v části, ve které zamítl žalobu v rozsahu požadovaného příslušenství za dobu od 26. března do 13. srpna 2009, neboť žalobce nedoložil, kdy vyzval žalovaného k plnění; při posuzování počátku prodlení proto vycházel z data, kdy byla žalovanému doručena žaloba, tedy z data 13. srpna 2009.

Rozsudek odvolacího soudu s výjimkou části, ve které odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, napadl žalovaný dovoláním s odůvodněním, že řízení před odvolacím soudem je postiženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle dovolatele soudy obou stupňů pochybily, neboť rozhodovaly o věci, která nenáleží do jurisdikce obecných soudů vzhledem k tomu, že obecné soudy nemají obecně pravomoc přezkoumávat správnost rozhodnutí rozhodčího soudu a v dané věci ani nebyl vydán rozhodčí nález. O přezkumu usnesení žalovaného coby rozhodčího soudu obecným soudem tudíž nelze uvažovat ani teoreticky.

Další vadu řízení v postupu odvolacího soudu shledává dovolatel v provádění důkazů celkem 10 citovanými listinami, které nenavrhoval žalobce ani žalovaný. Nejednalo se ani o opakování důkazů ve smyslu § 213 odst. 2 o. s. ř., neboť soud prvního stupně dokazování vyjmenovanými listinami nikdy neprováděl. Provádění důkazů nebylo ani nutné s ohledem na to, že skutkový stav byl mezi stranami nesporný.

Dovolatel také nesouhlasí s vydáním usnesení odvolacího soudu ze dne 13. května 2011, č. j. 23 Co 76/2011-115, kterým byl doplněn rozsudek odvolacího soudu. Odvolací soud nemá podle dovolatele právo autoremedury svých chybných rozhodnutí, a to jak ve výroku o věci samé, tak ve výroku o nákladech řízení. Ani forma usnesení neodpovídá § 166 o. s. ř., neboť odvolací soud měl rozhodnout rozsudkem. Taktéž vlastní výrok ukládající povinnost úhrady úroků z prodlení „neumožňuje při nejlepší vůli zjistit, jaké úroky z prodlení má vlastně žalovaný podle rozhodnutí odvolacího soudu zaplatit“.

Nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem spočívá podle názoru dovolatele v nesprávném výkladu § 5 Pravidel a dále v posouzení jeho vztahu k ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Za irelevantní označil dovolatel aplikaci občanského soudního řádu v dané věci. Přiznání nároku na zaplacení žalované částky neumožňuje ani § 5 Pravidel, neboť v dané věci nedošlo ke zpěvzetí žaloby ve stanovené lhůtě sedmi dnů před nařízením prvního ústního jednání.

Za zcela irelevantní označil dovolatel také argumentaci odvolacího soudu prostřednictvím výkladu § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích. Z ustanovení § 13 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení vyplývá, že pokud se strany dohodly na příslušnosti stálého rozhodčího soudu a neujednaly v rozhodčí smlouvě jinak, platí, že se podrobily předpisům uvedeným v § 13 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení. Uzavřením rozhodčí doložky mezi žalobcem a společností CCS Česká společnost pro platební karty s.r.o. bez vedlejších ujednání, pojaly tyto osoby do svého smluvního ujednání Řád rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky včetně jeho přílohy - Pravidel o nákladech rozhodčího řízení pro vnitrostátní spory. Tato Pravidla ve svém § 5 výslovně upravují situace, za kterých se částečně vrací poplatek za rozhodčí řízení. Žalobce nesplnil podmínky tohoto ustanovení pro vrácení poloviny poplatku za rozhodčí řízení, neboť svoji žalobu vzal zpět později než sedm dnů před datem nařízeného prvního ústního jednání.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního

stupně, řízení zastavil a uložil žalobci nahradit žalovanému veškeré náklady soudního řízení. Pro případ, že by dovolací soud dospěl k závěru, že je v dané věci dána rozhodovací pravomoc soudů, navrhl, aby dovolací soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k dovolání polemizuje s názory dovolatele. Za neakceptovatelný označil jeho názor o vyloučení pravomoci obecných soudů k přezkoumání poplatkové povinnosti v rozhodčím řízení, neboť rozhodčí soud by se takto vymkl jakékoli jurisdikci a přezkoumatelnosti svých rozhodnutí. K obhajobě svého nároku na vrácení poloviny uhrazeného poplatku v rozhodčím řízení provádí výklad předmětného § 5 Pravidel. Toto ustanovení podle jeho názoru nestanoví jednoznačným způsobem, že 100 % poplatku propadá i tehdy, když jednání bylo sice nařízeno, ale poté odročeno. Dále žalobce argumentuje srovnáním předmětného ustanovení se zákonem č. [549/1991](#) Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, konkrétně s jeho § 10 odst. 3, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za podmínky, že řízení bylo zastaveno před prvním jednáním. Soudy měly podle jeho názoru provést výklad předmětného § 5 Pravidel výkladovými pravidly podle § 35 občanského zákoníku a § 266 obchodního zákoníku, s nezbytným korektivem dobrých mravů podle § 3 občanského zákoníku. Poplatek za rozhodčí řízení, ve kterém nedojde k projednání merita věci, by neměl být rovný poplatku v případech, kdy jsou rozhodci nuceni důkladně nastudovat spis, projednat věc a věnovat čas rozhodovací činnosti. S ohledem na účel poplatku, kterým je nahradit rozhodčímu soudu náklady účelně vynaložené v rozhodčím řízení a přiměřenou odměnu rozhodcům, se žalobci jeví částka 1 000 000 Kč jako zcela neodpovídající nákladům na odeslání několika dopisů dvěma stranám sporu a rozhodcům, když činnost rozhodců se omezila jen na zastavení řízení a na rozhodnutí o nevrácení zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení. Žalobce také odkázal na obdobná ustanovení v Pravidlech Komory rozhodců, v Pravidlech o nákladech rozhodčího řízení Společnosti pro rozhodčí řízení a.s., se sídlem v Praze 2, Sokolská třída 60, nebo v Pravidlech ICC (pravidel Mezinárodního rozhodčího soudu při Mezinárodní obchodní komoře). Žalobce navrhl zamítnutí dovolání.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) úvodem poznamenává, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7 článku II části první zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. a že je podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. přípustné, jelikož rozhodnutím odvolacího soudu bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně, přezkoumal napadené rozhodnutí odvolacího soudu podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. z hlediska uplatněných dovolacích důvodů, jimiž je vázán i z hlediska jejich obsahového vymezení, a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. lze rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jen z důvodů uplatněných v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny. V nyní posuzované věci nemohl dovolací soud přehlédnout, že řízení trpí zmatečností podle § 229 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Podle § 229 odst. 1 písm. a) o. s. ř. může účastník žalobou pro zmatečnost napadnout pravomocné rozhodnutí soudu prvního stupně nebo odvolacího soudu, kterým bylo řízení skončeno, jestliže bylo rozhodnuto o věci, která nenáleží do pravomoci soudů.

Odvolací soud založil své rozhodnutí implicitně na závěru, že obecným soudům přísluší v občanském soudním řízení přezkoumávat rozhodnutí rozhodčího soudu o nevrácení poplatku za rozhodčí řízení v případě zastavení rozhodčího řízení. S tímto právním názorem se dovolací soud neztotožňuje.

Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Podle § 7 odst. 2 o. s. ř. spory a jiné právní věci uvedené v odstavci 1, o nichž podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují za podmínek uvedených v části páté tohoto zákona (§ 7 odst. 2 o. s. ř.). Jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (§ 7 odst. 3 o. s. ř.).

V části páté občanského soudního řádu jsou v jeho ustanovení § 244 odst. 1 vyjmenovány spory nebo jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, které se podle zákona projednávají a rozhodují jiným orgánem než soudem, a dále podmínky, za nichž může být tatáž věc projednávána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 244 odst. 2 písm. a) o. s. ř. však ustanovení odstavce 1 neplatí, rozhodl-li o sporu nebo o jiné právní věci rozhodce nebo stálý rozhodčí soud.

Rozhodčí řízení je upraveno zákonem č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“). V části čtvrté zákona o rozhodčím řízení jsou upraveny podmínky, za kterých může soud zrušit rozhodčí nálezy a podmínky, za kterých může zastavit nařízený výkon rozhodnutí.

Jestliže byl v rozhodčím řízení vydán pravomocný rozhodčí nálezy, může soud za podmínek upravených v části čtvrté zákona o rozhodčím řízení rozhodnout o zrušení rozhodčího nálezu, případně může za podmínek upravených v § 35 zákona o rozhodčím řízení, či v části šesté občanského soudního řádu rozhodnout o zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí.

Soud však nemá pravomoc ke zrušení usnesení rozhodce či stálého rozhodčího soudu a nemá též pravomoc rozhodnutí rozhodce či stálého rozhodčího soudu měnit. I rozhodnutí o nevrácení části zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení je rozhodnutím stálého rozhodčího soudu. Pravomoc soudu ke změně tohoto rozhodnutí nevyplývá ani z § 7 odst. 1 o. s. ř., neboť nejde o spor či jinou právní věc, která vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných či obchodních vztahů, ani z § 7 odst. 3 o. s. ř., neboť to zákon nestanoví.

Žaloba na vydání bezdůvodného obohacení v důsledku nesprávného rozhodnutí rozhodčího soudu o nevrácení části zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení přitom ve své podstatě směřuje k přezkoumání a změně rozhodnutí rozhodčího soudu.

Je tedy nutno uzavřít, že odvolací soud (stejně jako před ním soud prvního stupně) rozhodl o věci, která nenáleží do pravomoci soudu. Tím řízení zatížil zmatečností vadou uvedenou v § 229 odst. 1 písm. a) o. s. ř., pro kterou nemůže napadené rozhodnutí obstát. Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 4 o. s. ř. zrušil v napadeném rozsahu včetně závislých výroků o náhradě nákladů řízení rozhodnutí soudů obou stupňů a současně rozhodl o zastavení řízení v tomto rozsahu.

O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně, soudem odvolacím a dovolacím bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 5, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a 2 a § 146 odst. 2 první věty o. s. ř., když náklady žalovaného sestávají z odměny advokáta za zastupování účastníka v řízení před soudem prvního stupně, před odvolacím soudem a v dovolacím řízení ve výši 61 800 Kč za šest úkonů právní služby [§ 7 bod 5 a § 11 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a z paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 1 800 Kč za šest úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů), s připočtením částky 13 356 Kč představující náhradu za 21% daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), a ze zaplaceného soudního poplatku za dovolání ve výši 5 000 Kč (§ 137 odst. 1 o. s. ř.).

Nejvyšší soud nepřehlédl, že podle ustanovení § 151 odst. 2 věty první o. s. ř. by při rozhodování o náhradě nákladů řízení měl určit výši odměny za zastupování advokátem podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (jímž je vyhláška č. [484/2000](#) Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů) [část věty před středníkem] a že podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (podle ustanovení advokátního tarifu) by se mělo postupovat, jen jde-li o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147 a § 149 odst. 2 o. s. ř. nebo odůvodňují-li to okolnosti případu (část věty za středníkem).

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 17. dubna 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, uveřejněným pod číslem 116/2013 Sb. zrušil (s účinností od 7. května 2013, kdy byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů) vyhlášku č. [484/2000](#) Sb. jako neústavní a s přihlédnutím ke sdělení Ústavního soudu ze dne 30. dubna 2013, č. Org. 23/13, k onomu nálezu, uveřejněnému pod číslem 117/2013 Sb., nicméně Nejvyšší soud uzavírá, že při absenci zvláštního právního předpisu o sazbách odměny za zastupování stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni je namístě postup dle § 151 odst. 2 věty první části věty za středníkem o. s. ř.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)